

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/282/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1115220887                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.05.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Brňák              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:1115220887.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. V. H., bytom v E., S.. G. XXXX/X, zastúpeného advokátom Mgr. Rastislavom Palovičom, Advokátska kancelária H.P., spol. s r.o. so sídlom v Bratislave, Radvanská 1, P.O.Box 196, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 189/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 7 Co 148/2017, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2018 sp. zn. 7 Co 148/2017 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 30. januára 2017 č. k. 16 C 189/2015-133 z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) 5. augusta 2015 sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady škody vo výške 49.741,37 € s príslušenstvom titulom zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci v súvislosti s nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zaistení a úschove osobného motorového vozidla na základe oznámenia z Interpolu, že vozidlo bolo odcudzené v Nemecku. Motorové vozidlo bolo zaistené a neskôr uložené do úschovy od 25. januára 2008 do 17. februára 2014, kedy bolo žalobcovi vrátené na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 8. septembra 2009 sp. zn. 45 C 88/2008, potvrdeného ostatným rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 29. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 518/2012. Tomuto rozsudku predchádzalo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 26. júla 2012 sp. zn. 4 Cdo 87/2011, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby s tým, že jeho záver o spornom vlastníctve k predmetnému motorovému vozidlu je neopodstatnený, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že už samotná úschova vozidla nebola v súlade so zákonom. Škoda, ktorej náhrady sa žalobca domáhal predstavovala sumu 49.741,37 €. Uplatnená náhrada škody pozostávala zo sumy 46.343,33 € vyčíslenej ako škoda na predmetnom motorovom vozidle, ktorá mala zodpovedať rozdielu medzi reprodukčnou obstarávacou hodnotou vozidla tesne pred jeho zaistením v sume 53.310,96 € s DPH a zbytkovou hodnotou vozidla

(po jeho vydaní, pozn.) v sume 6.967,63 € s DPH, ktoré boli vyčíslené znaleckým posudkom č. 60/2014 z 27. apríla 2014, a zo sumy 3.280,47 €, ktorá predstavovala vyčíslený úrok z jednotlivých leasingových splátok, nakoľko žalobca platil leasing, pričom predmetné vozidlo nemohol používať.

2. Súd prvého stupňa rozsudkom z 30. januára 2017 č. k. 16 C 189/2015-133 zamietol žalobu žalobcu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Právne argumentoval ustanoveniami § 1 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 14, § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003“), § 21 ods. 1, 3, 4 a 10 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení účinnom v rozhodnom čase a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2.1. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom vychádzal z názoru, že na uloženie zaistenej veci (motorového vozidla) neboli splnené zákonné podmienky a policajný orgán konal v rozpore so zákonom, keď po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 90 dní na zaistenie vozidla, motorové vozidlo nevrátil žalobcovi. Vychádzal najmä z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu z 26. júla 2012 (pozri bod 1). Na základe uvedeného konštatoval v danej veci nesprávny úradný postup spočívajúci v uložení zaistenej veci.

2.2. V súvislosti s ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody dospel k záveru, že žalobca vznik ani výšku škody nepreukázal. Uviedol, že žalobca sa v časti náhrady škody vo výške 46.343,33 € obmedzil iba na predloženie znaleckého posudku, ktorým preukazoval výšku škody ako rozdiel medzi reprodukčnou obstarávacou hodnotou vozidla tesne pred jeho zaistením a hodnotou zbytkov vozidla, pričom dôvody ním uplatnenej náhrady škody a jej výšky bližšie neuviedol ani po opakovanom poskytnutí lehoty zo strany súdu. Vyvodil, že nie je možné bez ďalšieho ustáliť, že takáto škoda a v takejto výške žalobcovi vznikla a že aritmeticky vyčíslený rozdiel nie je škodou, zmenšením majetku žalobcu, ktorý by bol v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. V súvislosti s uplatňovanou náhradou škody vo výške 3.280,47 € konštatoval, že túto nijakým spôsobom nešpecifikoval, jej dôvodnosť a výšku nepreukázal, keď iba uviedol, že ide o vyčíslený úrok z omeškania z jednotlivých leasingových splátok, pričom nie je zjavné, z akých splátok, v akej výške a v akom období bol vyčíslený úrok z omeškania uplatnený (a nevyplyvalo to ani z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 45C 88/2008). Vo vzťahu k príčinnej súvislosti vyvodil, že žalobca ju bližšie neodôvodňoval, pričom zo samotného nesprávneho úradného postupu nie je možné dovodzovať vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku.

2.3. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že úspešnej žalovanej žiadne trovy nevznikli.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. apríla 2018 sp. zn. 7 Co 148/2017 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania, keď sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

Na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že rozdiel medzi hodnotou vozidla pred jeho úschovou a po jeho vrátení žalobcovi bez ďalšieho nemožno považovať za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi v dôsledku úschovy motorového vozidla.

3.1. V súvislosti s preukázaním vzniku samotnej škody odvolací súd uviedol, že aj podľa jeho názoru „[r]ozdiel medzi hodnotou vozidla pred jeho úschovou a po jeho vrátení žalobcovi ... bez ďalšieho nemožno považovať za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi v dôsledku úschovy motorového vozidla“. Podobne pokiaľ išlo o nárok, ktorý žalobca charakterizoval ako úrok z leasingových splátok, odvolací súd konštatoval, že tento nebol zo strany žalobcu nijak bližšie špecifikovaný a riadne odôvodnený.

3.2. Nové tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní odvolací súd ako novoty odmietol podľa § 366 CSP a uviedol, že „ani skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní ohľadom spôsobenej škody (naviac ničím nepodložené), a to nemožnosť dispozície s vozidlom, udržiavania a zhodnocovania vozidla, následok dlhodobého nepoužívania vozidla v jeho znefunkčnení a udržiavanie nezákonného stavu ako dôsledok vzniku škody, nie sú spôsobilé k vyvodu záveru, že uplatnená a vyčíslená škoda bola žalobcom preukázaná a že je v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym postupom“.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z §

421 ods. 1 písm. b/ CSP. V tejto súvislosti poukázal na nesprávny právny názor vyslovený odvolacím súdom, že „[r]ozdiel medzi hodnotou vozidla pred jeho úschovou a po jeho vrátení žalobcovi nemožno považovať za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi v dôsledku úschovy motorového vozidla. (strana 4 rozhodnutia krajského súdu), pričom ďalej pokračoval: „...tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní ohľadom spôsobenej škody (naviac ničím nepodložené), ... nie sú spôsobilé k vyvodu záveru, že uplatnená a vyčíslená škoda bola žalobcom preukázaná a že je v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym úradným postupom (strana 5 rozhodnutia krajského súdu).“ V ďalšej časti dovolania žalobca v podstate zopakoval svoju doterajšiu skutkovú a právnu argumentáciu, kde zvýraznil inštitút vlastníckeho práva a vlastníctva a v závere navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu v podstatnom uviedla, že dovolanie nie je dôvodné a že sa stotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií. V ďalšom zopakovala svoju doterajšiu skutkovú a právnu argumentáciu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a tiež dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Žalobca vo svojom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ktoré spočíva v tom, že podľa ich právnych záverov rozdiel medzi hodnotou motorového vozidla pred jeho nezákonnou úschovou a po jeho vrátení vlastníkovi nemožno bez ďalšieho považovať za škodu, ktorá mala vzniknúť vlastníkovi v dôsledku nezákonnej úschovy motorového vozidla (pozri body 2.2., 3.1. a 4). Odvolací súd tento právny záver v napadnutom rozhodnutí rozšíril, keď v bode 14 odôvodnenia uviedol, že ani „nemožnosť dispozície s vozidlom, udržiavania a zhodnocovania vozidla, následok dlhodobého nepoužívania vozidla v jeho znefunkčnení a udržiavanie nezákonného stavu ako dôsledok vzniku škody, nie sú spôsobilé k vyvodu záveru, že uplatnená ... škoda bola žalobcom preukázaná a že je v príčinnej súvislosti s tvrdým nesprávnym postupom“.

10. V zmysle § 432 ods. 1 CSP možno dovolanie prípustné podľa § 421 CSP odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

10.1. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10.2. Podľa § 440 CSP je dovolací súd dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že za relevantnú z hľadiska prípustnosti dovolania a za podstatnú pre rozhodnutie považoval žalobca v dovolaní nastolenú otázku, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom možno za škodu považovať zostatkovú hodnotu motorového vozidla chápanú ako rozdiel medzi hodnotou motorového vozidla pred jeho nezákonnou úschovou a po jeho vrátení vlastníkovi.

11.1. Najvyšší súd má síce vo veciach náhrad škôd spôsobených rozhodnutiami orgánov štátu alebo ich nesprávnym úradným postupom (podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom), resp. pri výkone verejnej moci [podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZŠ“)] pomerne bohatú (a v zásade i dostatočne konštantnú) judikatúru, súčasťou takejto judikatúry ale explicitné zaujatie stanoviska k problému akcentovanému v podanom dovolaní nie je.

11.2. Vzhľadom na relevantné vymedzenie právnej otázky (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) pristúpil dovolací súd k skúmaniu, či dovolanie žalobcu, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, je zároveň dôvodné, teda či napadnutý rozsudok čo do riešenia otázky vymedzenej v dovolaní spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Právnym východiskom k riešeniu nastoleného problému je otázka existencie (vzniku) škody, ako jednej z troch kumulatívnych podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza aj zákon č. 58/1969 Zb., táto súdna judikatúra je naďalej použiteľná aj v súvislosti so ZoZŠ.

12.1. Už v stanovisku pléna federálneho najvyššieho súdu z 30.11.1977 Plsf 3/77 (R 35/1977), ktorého závery sú naďalej platné, tento uviedol, že „[o] nesprávny úradný postup napr. išlo, keď orgány bezpečnosti nedostatočne zabezpečili majetok osôb, ktoré brali do väzby alebo neumožnili, aby sa o majetok týchto osôb postarali iné osoby, a na takomto majetku vznikla škoda ...“. Najvyšší súd tiež príkladne poukázal na možnú príčinu, ktorá viedla ku škode „neodborné zachádzanie s osobným vozidlom pri jeho zaistení v súvislosti s trestným konaním, vedeným proti žalobcovi, a jeho nedostatočné umiestnenie na voľnom priestranstve na dvore, v dôsledku čoho došlo k poškodeniu laku a motora vozidla (zhrdzavenie piestnych krúžkov a ventilov)“.

12.2. „Pojem škody zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 OZ) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a) nastala v majetkovej sfére poškodeného, b) je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c) je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného ... Podľa § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda ... ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ to nie je vylúčené).“ (3 Cdo 32/2007)

12.3. „Škoda, ktorá vznikla, existuje dovtedy, kým ju zodpovedný štát nenahradí, a z hľadiska jej danosti je bezvýznamné, že poškodený alebo niekto iný poškodenú vec opravil, zničenú vec nahradil a pod. Čo sa týka druhov škôd, ktoré vznikajú vo sfére tejto zodpovednosti, môže ísť o škody vzniknuté zásahom na veci, do majetkových práv, na zárobku, zdraví a živote. ... Príkladne možno uviesť, že škoda zapríčinená zásahom do majetku môže spočívať v ujme na veciach alebo na právach. Ujma na veciach môže byť zapríčinená ich poškodením, zničením, a pod. Ujma na právach môže byť zapríčinená najmä znemožnením ich výkonu (napr. tiež dôsledku scudzenia, neoprávneného zadržiavania), ochrany a nesplnením im zodpovedajúcich povinností.

12.4. V takomto konaní sa prioritne venuje pozornosť identifikácii druhu škody, ktorý nemožno ustáliť bez náležitého zistenia škodového deja. Toto zistenie napomáha k ustáleniu príčinnej súvislosti, rozsahu (výšky) škody a, napokon, vedie aj k úvahe o spôsobe jej reparácie. Samotné bezprávne odňatie veci alebo jej zadržanie bez ďalšieho dostatočne neindikuje druh škody ani príčinnú súvislosť, s ktorou sa spája jej vznik. Spravidla je potrebné poznať (zistiť) aj ďalšie okolnosti, ktoré nepochybne odôvodňujú druh škody. Inak je tomu v prípade preukázania poškodenia či zničenia veci.“ (7 MCdo 16/2011)

13. Zo súdnej judikatúry (nielen vyššie uvedenej, pozn.), ale tiež z poznatkov právnej teórie vo všeobecnosti tiež vyplýva, že je to žalobca, kto musí preukázať v konaní existenciu podmienok

zodpovednosti žalovaného za škodu. To znamená, že existenciu nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ako aj existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou (eventuálne nemajetkovou ujmu) musí preukázať žalobca. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. To znamená, že ak osoba, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je možné (potrebné) žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť (pozri aj R. Jakubáč, Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - komentár, Wolters Kluwer s.r.o., Bratislava, 2016, k § 3).

14. Pokiaľ však ide o preukázanie výšky škody a prípadné sankciovanie neunesenia dôkazného bremena žalobcom zamietnutím jeho žaloby práve z tohto dôvodu, bude vždy namieste skúmať, či takýto prístup nižších súdov nie je príliš reštriktívny a v konečnom dôsledku či nerobí iluzórnym aj samotné ústavné zakotvené právo na náhradu škody (čl. 46 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 3 ods. 1 CSP). Inak povedané, ak v takýchto prípadoch žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd - bez ďalšieho - rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec nahradená, alebo že medzi preukázaným protiprávnym konaním a preukázaným vznikom škody nie je príčinná súvislosť. V takomto prípade by súdy odopreli ochranu subjektívneho práva (denegatio iustitiae).

14.1. Uvedený názor platí o to viac, ak ujma poškodeného je zložená z viacerých druhov a niektorá z nich žalobcom preukázaná bola, resp. bola zahrnutá do zisteného skutkového stavu (čo je aj posudzovaný prípad, pozri napr. bod 15.2. a 15.3.), takže nič nebráni súdu, aby (aspoň) v tejto časti žalobe vyhovel.

15. Skutok, ktorým žalobca v žalobe odôvodňoval škodu bol vymedzený (aj) takto: (škoda) „ktorá mi vznikla v súvislosti so zaistením a predovšetkým následnou nedôvodnou úschovou môjho osobného motorového vozidla ... mi bola spôsobená škoda, nakoľko predmetné vozidlo bolo bez právne relevantného dôvodu v úschove po dobu viac ako 6 rokov ..., [u]vedená škoda spočíva v škode vzniknutej na motorovom vozidle v dôsledku jeho zaistenia... Škoda ... predstavuje ... vyčíslenie škody znaleckým posudkom ... z 27.4.2014 vo výške ..., kde výška škody zodpovedá rozdielu medzi reprodukčnou obstarávacou hodnotou vozidla tesne pred jeho zaistením ... a hodnoty zbytkov vozidla“

15.1. Súčasne so žalobou žalobca predložil aj znalecký posudok č. 60/2014 z 27.4.2014, v ktorom sa okrem celkovej výšky škody uvádza aj popis poškodenia - „Na vozidle došlo dôsledkom jeho nepoužívania počas 6 rokov k poškodeniu, ktoré autorizovaný servis po technickej prehliadke vozidla stanovil na 14 957,22 € s DPH, viď príloha strana 16 až 21“.

15.2. Súčasťou odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie - jeho skutkových zistení, ktoré mal za preukázané (bod 8 rozsudku) - bolo aj výslovné odcitovanie časti znaleckého posudku z 27.4.2014 - „V znaleckom posudku bolo okrem iného uvedené, že na predmetnom vozidle došlo dôsledkom jeho nepoužívania počas 6 rokov k poškodeniam, na odstránenie, ktorých autorizovaný servis po technickej prehliadke stanovil náklady na opravu v sume 14.957,22 eur s DPH. Náklady na opravu vozidla boli vyčíslené kalkuláciou potreby výmeny náhradných dielov v systéme autorizovaného servisu a práce spojenej s ich výmenou bez pripočítania nepredvídaných porúch, ktoré môžu súvisieť s neprimerane dlhým nepoužívaním vozidla. Porovnaním s všeobecnou hodnotou vozidla po vrátení v sume 14.940,34 eur je zrejmé, že sa jedná o totálnu škodu a oprava vozidla je nerentabilná.“

15.3. Takto zistený skutkový stav v celosti prevzal aj odvolací súd (bod 3).

16. Na základe vyššie uvedeného právne závery oboch súdov o neunesení dôkazného bremena žalobcom v otázke vzniku škody sú nesprávne, a to minimálne v súvislosti so vznikom škody žalobcovi, ktorá mala spočívať v poškodení motorového vozidla práve v dôsledku jeho nepoužívania počas obdobia 6 rokov. Z obsahu znaleckého posudku vyplýva, že tento druh škody bol ustálený sumou 14.957,22 €. V tomto ohľade nemohol potom obstať ani právny záver súdov obsiahnutý v právnej otázke, tvoriacej

predmet dovolacieho prieskumu (body 4,9 a 11). Iba pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že oba sudy zhodne vychádzali z právneho názoru, že v okolnostiach posudzovanej veci bol prvý predpoklad zodpovednosti štátu - nesprávny úradný postup - preukázaný, čo nakoniec nebolo ani predmetom dovolacieho prieskumu.

17. Nad rámec veci dovolací súd dáva do pozornosti nižších súdov, že týmto rozhodnutím neprezumuje celkovú výšku žalobcovi spôsobenej škody (ujmy), ktorá môže byť závislá aj od ďalších, v priebehu konania pred nižšími súdmi doteraz nezistenými skutočnosťami (napr. ako bolo naložené s motorovým vozidlom po jeho vydaní žalobcovi - bolo opravené, predané, zošrotované?). Podobne žalovaná v rámci procesnej obrany uvádzala, že prípadná amortizácia motorového vozidla žalobcu v dôsledku plynutia času jeho úschovy by nastala aj v prípade, ak by auto nebolo uschované, ale bolo by v rozhodnom čase v dispozícii žalobcu, takže za túto škodu nemôže niesť zodpovednosť. V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že nárok žalobcu súvisiaci s platením leasingu nebol predmetom dovolacieho prieskumu.

18. Najvyšší súd uzatvára, že žalobca v dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP argumentujúc, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie (keďže vychádzal z rovnakých právnych záverov) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.